

РЕШЕНИЕ

№ 4496

гр. София, 06.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.07.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Антони Йорданов

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5174** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на М. С. З., представляван от процесуалния си представител адв. С., срещу решение от 08.01.2020 г., постановено по НАХД № 9461 по описа за 2017 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 9-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 17-4332-005194 от 10.04.2017 г., издадено от заместник-началника на отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което на касатора, на основание чл. 179, ал. 2 във вр. с чл. 179, ал. 1, т. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 200 лева, за извършено нарушение на чл. 25, ал. 1 ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно. Релевираните основания са за нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Твърди се, че при постановяване на съдебното решение, съставът на съда изобщо не е обсъдил доказателствата по делото, като се е задоволил само формално и съвсем общо да приеме, че от тях ставало ясно извършеното нарушение, както и че същото било извършено виновно от административнонаказаното лице. Не ставало

ясно от къде съдът си прави такива изводи, тъй като липсва обсъждане поотделно на доказателствата по делото, както и мотиви защо съдът прави съответните изводи. Посочва се, че ако СРС се е задълбочил и е изследвал доказателствата по делото, би стигнал до друг правен резултат. Посочва се, че фактическата обстановка съответства на нарушение на специалната разпоредба на чл. 25, ал. 2 ЗДвП, а не посочената в НП - чл. 25, ал. 1 ЗДвП. Допълва се, че не може да се прецени съответствие между посочената за нарушена разпоредба от ЗДвП, уреждаща конкретно правило за поведение и санкционната разпоредба, въз основа на която е ангажирана отговорността на нарушителя. Твърди се, че съдът е допуснал и съществени процесуални нарушения, като не е разпитал другия участник в ПТП-то, а така също и съставителя на протокола за ПТП, който е бил непосредствен свидетел при установяване на нарушението. Било е редно да се установят фактите и обстоятелствата около извършеното нарушение, включително и по категоричен начин да се изясни какъв е бил механизмът на осъщественото ПТП чрез събиране на допълнителни доказателства. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменено изцяло наказателното постановление, а в условията на евентуалност – делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата.

Ответникът – отдел „Пътна полиция“ към СДВР, редовно уведомен, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е основателна и доказана.

Административен съд София - град, седми касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима. Разгледана по същество, същата е основателна.

С решение от 08.01.2020 г., постановено по НАХД № 9461 по описа за 2017 г. на СРС, Наказателно отделение, 9-ти състав, е потвърдил Наказателно постановление № 17-4332-005194 от 10.04.2017 г., издадено от заместник-началника на отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което на касатора З., на основание чл. 179, ал. 2 във вр. с чл. 179, ал. 1, т. 5 ЗДвП е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 200 лева, за извършено нарушение на чл. 25, ал. 1 ЗДвП. За да постанови решението си, въззивният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля Г. Г., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление. Въз основа на тях е обосновал правния извод (само чрез посочване на текстове на разпоредби от закона), че по безспорен начин се налага изводът, че от обективна страна жалбоподателят е нарушил чл. 25, ал. 1 ЗДвП, като от субективна страна той е съзнавал общественоопасния характер на деянието си, предвиждал е общественоопасните му последици и е целял пряко тяхното настъпване.

Касационната инстанция приема, че СРС е постановил съдебното решение при съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Налице е отменително касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК във вр. чл. 63 ЗАНН.

В случая повдигнатото срещу М. С. З. административнонаказателно обвинение според АУАН бл. № 597657/14.03.2017 г. и НП № 17-4332-005194 от 10.04.2017 г. е за нарушение на чл. 25, ал. 1 ЗДвП - водач на пътно превозно средство, който ще предприеме каквато и да е маневра, като например да заобиколи пътно превозно

средство, да излезе от реда на паркираните превозни средства или да влезе между тях, да се отклони надясно или наляво по платното за движение, в частност за да премине в друга пътна лента, да завие надясно или наляво за навлизане по друг път или в крайпътен имот, преди да започне маневрата, трябва да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение. При осъществения контрол на решението, касационната инстанция намира, че СРС, НО, 9-ти състав не е извършил анализ и преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, не е изложил доказателствени, фактически и правни изводи относно релевантните за повдигнатото от административнонаказващия орган нарушение предмет на административнонаказателното обвинение, обстоятелствата, включени в предмета на доказване по делото, както и приложението на закона. Липсва изцяло описание на фактическата обстановка (посочени са само АУАН и НП), а правните мотиви – цитиране съдържанието на правни разпоредби, са изключително бланкетни и лаконични, което по същество се равнява на липса на мотиви. Липсата на описана релевантна фактическа обстановка, както и на адекватни правни изводи в обжалвания съдебен акт препятства касационната проверка по приложението на закона.

Член 220 АПК установява забрана за касационната инстанция да извършва фактически установявания. Касационната инстанция няма правомощия да установява нови фактически положения и следва да проверява единствено правораздавателната дейност на районния съд. При липса на фактически установявания в обжалвания съдебен акт се препятства касационната проверка по приложението на закона и затова решението на районния съд следва да бъде отменено и делото да бъде върнато на друг състав от същия съд за ново разглеждане при съобразяване на повдигнатото административнонаказателно обвинение по чл. 25, ал. 1 ЗДвП според описаната в АУАН № бл. № 597657/14.03.2017 г. и НП № 17-4332-005194 от 10.04.2017 г. фактическа обстановка.

По изложените съображения и на основание чл. 222, ал. 2, т. 1 АПК, обжалваното решение следва да бъде отменено, а делото – върнато на друг състав на СРС с указания по чл. 224 АПК за пълно изясняване на фактическата обстановка и постановяване на мотивирано решение.

Водим от горното, Административен съд София – град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 08.01.2020 г., постановено по НАХД № 9461 по описа за 2017 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 9-ти състав.

ВРЪЩА делото за произнасяне на друг състав на СРС, съгласно дадените от настоящата инстанция указания.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

